

[Ministeren for kulturelle anliggender]

haster, hvis vi overhovedet skal have det – men naturligvis også med henblik på, at vi hurtigst muligt kan få det koblet sammen med forhandling om lokalradio og -TV samt om de fremtidige styringsforhold for Danmarks Radio. De tre ting hænger sammen; det har regeringen hele tiden lagt op til i de tidligere forhandlinger. Det gør vi stadig væk, og det var lykkeligt, om vi kunne få en ordning på disse tre områder inden sommerferien.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg bliver nødt til at sige til ministeren, at det nok må undre lidt, at regeringspartierne og ministeren før jul stemte for den begrænsning, der ligger i forslaget om lokalradio med hensyn til dagbladens adgang, alene for at få et lovforslag igennem. Det ændringsforslag ville jo være blevet vedtaget, også selv om regeringspartierne havde stemt imod det. Jeg går ud fra, at når regeringspartierne stemte for det ændringsforslag, så var det, fordi de var enige i indholdet. Ellers er det lidt svært at finde ud af, hvad der er meningen med debatten i det hele taget.

Kort om reklamefinansieringen: jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at hvis man lukker op for reklamefinansiering i sammenhæng med dagbladens uhindrede adgang til at oprette lokalradioer, så vil der – lad mig tage et konkret amt – i Vejle amt blive 5 lokalradioer i forbindelse med dagbladene, som for de flestes vedkommende har deres annonceblad. De får deres lokalradioer og kan selvfølgelig derfor tilbyde annoncører plads i alle tre medier. Derfor har man sikret sig, man har sat sig på det her område. De andre bliver der ikke plads til, når man samtidig klapper låget i for offentlig støtte.

Jeg synes, at de mennesker, de partier, der mener, at man skal åbne denne adgang, bør erkende, at så lukker man samtidig for andre. Den form for liberalisme er jeg ikke tilhænger af.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Hr. Bilgrav-Nielsen! Det kommer ganske an på, hvordan man indretter en reklameordning. Vi har tidligere i forhandlingerne været inde på – det er kendt for enhver – at man

kunne forestille sig, at reklamer, uanset om de var placeret i et lokalt, regionalt eller landsdækkende TV, skulle indgå i den samme centrale organisation, at pengene skulle distribueres derfra, at pengene skulle gå ind dertil, og at det var derfra, man distribuerede disse reklamespots, eller hvad det nu hedder for tiden. Hvis dette var tilfældet, står det os også frit for at lave nogle fordelinger.

Jeg synes, det er noget af det, vi skulle drøfte videre i forhandlingerne, inden man binder sig til, at reklamer nødvendigvis er ødelæggende for græsrodsbevægelser. Det tror jeg ikke på.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

To ting, den ene er til hr. Bilgrav-Nielsen. Jeg synes, at det er et pinlig tyndt slør, ordføreren dækker sig bag.

Hvad er det, den her sag om dagbladene overhovedet handler om? Den handler om, at sidst vi havde sagen oppe, fik vi indføjlet en bestemmelse, hvori der stod: »Tilladelse kan dog ikke gives til selskaber m.v., hvori erhvervsvirksomheder, herunder dagblade, har bestemmende indflydelse«. Når det skal checkes, drejer det sig simpelt hen om at tælle, hvor mange der formelt er direkte tilknyttet et dagblad, og de må så ikke være i flertal. Det er det eneste, det drejer sig om, og hr. Helge Sander har med sin rige erfaring fra det pulserende danske erhvervsliv for længst påpeget, at en sådan bestemmelse kan man såmænd løbe uden om hurtigere, end en seksdagesrytter kan køre.

Der er ikke meget andet end et tyndt slør i det, og jeg mener, at hr. Bilgrav-Nielsen skulle finde noget lidt mere solidt at gemme sig bag.

Så synes jeg, at kulturministeren skylder os en forklaring på sit skræmmemaleri. Kulturministeren siger, at nu har vi så mange gode forsøg, fordi der rundt omkring er gæring, der er grøde, græsrodderne spirer, det går så fint, og man tusser rundt og samler penge, og alting er gået rigtig godt, og vi skal ikke have det her med offentlig støtte ind, for så får vi 200-300 statsradiofonier rundt omkring, og det ville en utrolig bunke gå tabt ved, det ville blive så utrolig trist og så utrolig ensartet. Det var noget i den stil.